

KONGREGACIJA ZA NAUK VJERE

Naputak o molitvama kojima se od Boga moli ozdravljenje

UVOD

Čežnju za srećom, duboko usađenu u ljudsko srce, oduvijek prati želja da se čovjek oslobodi bolesti i da shvati njezin smisao kada joj je izložen. Riječ je o ljudskoj pojavi koja, zahvaćajući na ovaj ili onaj način svaku osobu, nailazi na osobit odjek. Crkva bolest shvaća kao sredstvo za sjedinjenje s Kristom i duhovno pročišćenje, a za one koji se nalaze uz bolesnu osobu, kao priliku za iskazivanje ljubavi, ali ne samo to, jer bolest, poput ostalih oblika ljudskog trpljenja, stvara povlaštenu prigodu za molitvu, bilo da se moli za milost prihvaćanja bolesti u duhu vjere i prihvaćajući Božju volju ili pak da se moli za ozdravljenje.

Prema tome, molitva za ozdravljenje jest iskustvo, prisutno u svakom razdoblju Crkve, pa tako naravno i u sadašnjem vremenu. No ono što je po mnogo čemu novo jest umnažanje molitvenih sastanaka, koji su katkad povezani s liturgijskim slavljem, a imaju za cilj izmoliti od Boga ozdravljenje. U raznim se slučajevima, koji nisu sasvim usamljeni, izjavljuje da su se dogodila ozdravljenja pobuđujući očekivanja da će se ona ponoviti i na drugim sličnim okupljanjima. U tom se kontekstu katkad poziva i na navodni dar ozdravljenja.

Takvi molitveni sastanci na kojima se moli za ozdravljenje nameću pitanje njihove ispravnosti pod liturgijskim vidikom, a posebice crkvenoj vlasti koja mora bdjeti i donositi prikladne norme za ispravno slavljenje liturgijskih slavlja.

Činilo se stoga primjerenim objelodaniti ovaj Naputak, u skladu s kan. 34 Zakonika kanonskoga prava, da nadasve pruži pomoć mjesnim ordinarijima, kako bi u vezi s tim pitanjima mogli bolje voditi vjernike, pospješujući ono što je dobro i ispravljajući ono što valja izbjegavati. Bilo je neophodno da disciplinske uredbe kao uporište imaju utemeljeni doktrinarni okvir koji jamči ispravno usmjerenje i razjašnjava normativni smisao uredaba. U tu svrhu disciplinskomu djelu prethodi doktrinarni dio o milostima ozdravljenja i o molitvama za njihovo zadobivanje.

I. DOKTRINIRANI VIDICI

1. Bolest i ozdravljenje: njihov smisao i vrijednost u ekonomiji spasenja

«Čovjek je pozvan na radost, ali svakodnevno doživljava tolike patnje i boli.» Zato Gospodin u svojim obećanjima otkupljenja naviješta radost srca povezanu s oslobođenjem od trpljenja (usp. Iz 30,29; 35,10; Bar 4, 29). Uistinu, on je «izbavitelj od zla

svakoga» (Mudr 16,8). Među onim trpljenjima koja prate bolest, trajno su prisutna zbilja u ljudskoj povijesti i predmet su duboke čovjekove želje za oslobođenjem od svakoga zla. U Starome zavjetu «Izrael iskustveno doživljava da je bolest tajnovito povezana uz grijeh i zlo». Među kaznama kojima Bog prijeti nevjernom narodu, bolesti zauzimaju širok prostor (usp. Pnz 28,21-22.27-29.35). Bolesnik koji od Boga moli za ozdravljenje ispovijeda da je pravedno kažnjen za svoje grijehе (usp. Ps 38,41;107,17-21).

No bolest pogađa i pravednike, pa se čovjek pita zašto se to događa. U knjizi o Jobu to se pitanje javlja na brojnim stranicama. «Premda je istina da patnja ima smisao kazne, kada je povezana s grijehom, nije istina da je svaka patnja posljedica grijehа te da svaka ima značenje kazne. Lik pravednoga Joba tomu je poseban dokaz u Starome zavjetu. (...) Premda dakle Bog pristaje iskušati Joba patnjom, čini to da bi pokazao njegovu pravednost. Patnja ima obilježje kušnje.»

Premda bolest može imati i pozitivne strane, kao što je dokazivanje pravednikove vjernosti i kao sredstvo ponovnoga uspostavljanja pravednosti koja je narušena grijehom te također kao sredstvo pokajanja grešnika, kako bi započeo obraćenički hod, ona ipak ostaje zlo. Zbog toga prorok naviješta buduća vremena u kojima više neće biti bolesti i slabosti, a tijekom života više neće prekidati smrt (usp. Iz 35,5-6; 65, 19-20).

Ipak, pitanje zašto bolest pogađa i pravednike svoj potpuni odgovor dobiva u Novome zavjetu. U Isusovu javnom djelovanju susreti s bolesnicima nisu rijetki, već neprestani. Mnoge je od njih ozdravio na zadivljujući način, tako da čudesna ozdravljenja označavaju njegovo djelovanje. «I obilazio je Isus sve gradove i sela učeći po njihovim sinagogama, propovijedajući evanđelje o Kraljevstvu i liječeći svaku bolest i svaku nemoć.» (Mt 9,35;usp.4,23). Ozdravljenja su znak njegova mesijanskoga poslanja (usp. Lk 7,20-23). Ona očituju pobjedu Božjega kraljevstva nad svakim zlom i postaju simbolom ozdravljenja cijeloga čovjeka, duše i tijela. Ona pokazuju kako Isus ima moć opraštanja grijehа (usp. Mk 2,1-12), znak su spasenjskih dobara poput ozdravljenja uzetoga kod Bethzathe (usp. Iv 5,2-9,19-21) i čovjeka slijepa od rođenja (usp. Iv 9).

I prvo naviještanje evanđelja, prema novozavjetnim izvješćima, pratila su brojna čudesna ozdravljenja koja su potkrepljivala snagu evanđeoskog navještaja. Bilo je to obećanje uskrsloga Krista i njegovo su ostvarivanje u svojoj sredini vidjele prve kršćanske zajednice: «A ovi će znakovi pratiti one koji uzvjeruju: (...) na nemoćnike će ruke polagati, i bit će im dobro» (Mk 16,17-18). Čudesna su ozdravljenja pratila Filipovo propovijedanje u Samariji: «Filip tako siđe u grad samarijski i stade im propovijedati Krista.

Mnoštvo je jednodušno prihvaćalo što je Filip govorio slušajući ga i gledajući znamenja koja je činio. Doista, iz mnogih su opsjednutih izlazili nečisti duhovi vičući iza glasa, a ozdravljali su i mnogi uzeti i hromi.» (Dj 8, 5-7). Sveti Pavao vlastito propovijedanje evanđelja predstavlja obilježenim znamenjem i čudesima, ostvarenima snagom Duha Svetoga: «Jer ne bih se usudio govoriti o nečemu što Krist riječju i djelom, snagom znamenja i čudesa, snagom Duha nije po meni učinio da k poslušnosti privede pogane.» (Rim 15,18-19; usp. I Sol 1,5; i Kor 2,4-5).

Nije neutemeljena pretpostavka da su se ta znamenja i čudesa, pokazujući božansku snagu koja je pratila propovijedanje, u velikoj mjeri sastojala upravo od čudesnih ozdravljenja. Ta čudesa nisu bila isključivo vezana uz Pavlovu osobu, već su se očitovale i po vjernicima: «Onaj dakle koji vam daje Duha i čini među vama silna djela, čini li to zbog djela Zakona ili zbog vjere u Poruku?» (Gal 3,5).

Mesijanska pobjeda nad bolešću, kao i nad ostalim ljudskim patnjama, ne događa se samo njihovim uklanjanjem putem čudesnoga ozdravljenja, već i po Kristovu dragovoljnom i nedužnom trpljenju u njegovoj mucij koja svakome čovjeku pruža mogućnost da joj se pridruži. Doista «i sam je Krist, premda je bio bez grijeha, ispunio sve što piše u proroku Izaiji podnijevši u svojoj mucij svakojake rane i postavši tako dionik u svakoj ljudskoj patnji (usp. Iz 53,4-5)».

I više od toga: «U Kristovu križu trpljenjem se nije samo dovršilo otkupljenje nego je otkupljena i sama ljudska patnja. (...) Izvršujući djelo otkupljenja po patnji, Krist je također ljudsku patnju uzdigao na razinu otkupljenja. Stoga i svaki čovjek u osobnomu trpljenju može postati sudionik otkupiteljske Kristove patnje.»

Crkva prihvaća bolesne ne samo kao one kojima će iskazivati svoju skrb punu ljubavi, već također prepoznajući njihov poziv da «žive svoje ljudsko i kršćansko zvanje i sudjeluju u rastu Kraljevstva Božjeg na nove, ujedno dragocjenije načine. Riječi apostola Pavla moraju postati njihovim programom i, još prije od toga, one su svjetlo koje njihovu pogledu obasjava milosni smisao njihova stanja: «U svome tijelu dopunjujem što nedostaje Kristovim mukama – za Tijelo njegovo koje je Crkva.» (Kol 1,24). Baš zbog tog otkrića, apostol stiže do radosti: «Sada nalazim radost u patnjama koje podnosim za vas» (Kol 1,24).

Riječ je o uskrsnoj radosti koja je plod Duha Svetoga. Poput svetog Pavla također «mnogi bolesnici mogu 'u velikoj nevolji' postati nositelji radosti koju daje Duh Sveti.» (1 Sol 1,6)

2. Čežnja za ozdravljenjem i molitva da bi se ono zadobilo

Bolesnikova čežnja za ozdravljenjem, pod uvjetom da je prihvatio Božju volju, dobra je i istinski ljudska, osobito kada se izrazi molitvom punom pouzdanja u Boga. Na nju potiče Sirah: «Sine moj, u bolesti ne budi potišten, već se Bogu moli jer on zdravlje daje» (Sir 38,9). Mnogi psalmi predstavljaju upravo molitve za ozdravljenje (usp. Ps 7;38;41;88).

Za vrijeme Isusova javnog djelovanja brojni su mu se bolesnici obraćali, bilo izravno bilo po prijateljima ili rođacima, tražeći vraćanje zdravlja. Gospodin rado prihvaća te molbe, a evanđelja ne donose čak ni najmanji znak prijekora zbog tih molitava. Jedino na što se Gospodin tuži jest mogući nedostatak vjere: «Što? Ako možeš? Sve je moguće onomu koji vjeruje» (Mk 9,23; usp. Mk 6,5-6; Iv 4,48).

Nije hvalevrijedna samo molitva pojedinih vjernika koji traže ozdravljenje za sebe ili druge, već i Crkva u svojoj liturgiji moli Gospodina za zdravlje bolesnih. No, prije svega, postoji sakrament «napose određen za potporu onima koje kuša bolest: to je bolesničko pomazanje». «Crkva ga je stala svojim članovima dijeliti, pomazanjem i molitvom prezbitera preporučujući bolesne trpećem i proslavljenom Gospodinu da ih pridigne i

spasi.»

Neposredno prije toga, u blagoslovu ulja, Crkva moli: «Daj mu svoj sveti blagoslov da svakome tko se njime pomaže bude zaštita tijela, duše i duha te odagna svaku bol, nemoć i jad,» a potom, u prva dva obrasca molitve nakon pomazanja, moli se i za izlječenje bolesnika. Budući da je sakrament zalag i obećanje budućega kraljevstva, ozdravljenje je ujedno i navještaj uskrsnuća kada «smrti više neće biti, ni tuge ni jauka, ni boli više neće biti jer prijašnje uminu» (Otk 21,4). Osim toga, Rimski misal sadrži i obrazac mise pro infirmis (za bolesnike) u kojoj se, osim duhovnih milosti, moli i za zdravlje bolesnih.

U Blagoslovima Rimskoga obrednika postoji i Red blagoslova bolesnika u kojemu su različiti tekstovi molitava za ozdravljenje: u drugom obrascu Prošnji, u četiri Orationes benedictionis pro adultis (Blagoslovna molitva), u dvije Orationes benedictionis pro pueris (Za djecu) te u molitvi Kraćega obreda.

Očito je da pribjegavanje molitvi ne isključuje već, štoviše, potiče korištenje prirodnih sredstava koja koriste očuvanju i vraćanju zdravlja, te sinove i kćeri Crkve nadahnjuje da skrbe za bolesnike, da im ublažavaju tjelesne i duševne boli te nastoje pobijediti bolest. Zapravo «sama je Božja providnost odredila da se čovjek neumorno bori protiv svake bolesti i pomno nastoji oko dobra zdravlja».

3. Dar liječenja u Novome zavjetu

Snagu evanđeoskoga navještaja u apostolskim vremenima ne potvrđuju samo čudesna ozdravljenja, već i sam Novi zavjet izvješćuje da je Isus apostolima i ostalim prvim navjestiteljima evanđelja dao istinsku i pravu moć ozdravljanja od bolesti. Tako u pozivu dvanaestorici na njihovo poslanje, kako izvješćuju Matej i Luka, Gospodin im podjeljuje «vlast nad nečistim dusima: da ih izgone i da liječe svaku bolest i svaku nemoć» (Mt 10,1; usp. Lk 9,1), te im zapovijeda: «Bolesne liječite, mrtve uskrisujte, gubave čistite, zloduhe izgonite» (Mk 10,8). I u poslanju sedamdesetdvojice učenika Gospodinova je zapovijed: «liječite bolesnike koji se tamo nalaze». (Lk 10,9). Moć se ozdravljenja daje unutar misionarskog poslanja, ne radi časti pojedinaca, već radi potvrđivanja njihova poslanja.

Djela apostolska o čudesima koja su činili apostoli izvješćuju općenito: «apostoli su činili mnoga čudesna i znamenja» (Dj 2,43; usp. 5,12). Čudesna i znamenja, dakle izvanredna djela, očitovala su istinitost i snagu njihova poslanja. No, ostavljajući po strani te kratke i općenite izvještaje, Djela apostolska prije svega izvješćuju o čudesnim ozdravljenjima koja su se događala po rukama pojedinih navjestitelja evanđelja: Stjepana (usp. Dj 6,8), Filipa (usp. Dj 8,6-7) i poglavito Petra (usp. Dj 3,1-10; 5,15; 33-34, 40-41) i Pavla (usp. Dj 14,3-8-10; 15,12; 19,11-12; 20,9-10; 28,8-9).

I završetak Markova evanđelja i Poslanica Galaćanima, kao što se ranije vidjelo, proširuju perspektivu i čudesna ozdravljenja ne ograničuju samo na djelovanje apostola i nekih navjestitelja evanđelja koji su imali istaknutu ulogu u početnoj evangelizaciji. U tome pogledu posebnu važnost poprimaju «darovi, tj. karizme liječenja» (usp. I Kor 12,9.28.30).

Značenje riječi karizma, koje je po sebi vrlo široko, jest «velikodušni dar», a u ovom je

slučaju riječ o «darovima dobivenih ozdravljenja». Te milosti, u množini, pripisuju se nekom pojedincu (usp. I Kor 12,9), te se stoga ne smiju shvatiti u distributivnom smislu, kao izlječenja koje svaki koji je ozdravio prima za sebe, već kao dar koji se daje nekoj osobi da bi ona mogla zadobiti milosti ozdravljenja za druge. On se daje u jednom Duhu, no uopće se ne objašnjava kako ta osoba postiže ozdravljenja. Nije neutemeljena pretpostavka da se to događa po molitvi, možda praćenoj nekom simboličkom gestom.

U Jakovljevoj poslanici govori se o činu Crkve po prezbiterima koji djeluju u prilog spasenju bolesnika i u tjelesnom smislu. No ne može se zaključiti da je riječ o čudesnim ozdravljenjima te se nalazimo na području koje je različito od «darova liječenja» iz I Kor 12,9: «Boluje li tko među vama? Neka dozove starješine Crkve! Oni neka mole nad njim mažući ga uljem u ime Gospodnje pa će molitva vjere spasiti nemoćnika; Gospodin će ga podići, i ako je sagriješio, oprostit će mu se» (Jak 5,14-15). Riječ je o sakramentalnom činu: pomazanje bolesnika uljem i molitva nad njim, a ne tek «za njega», kao da bi bila riječ o zagovornoj molitvi ili molitvi za pomoć.

To je poglavito djelotvorni čin nad bolesnikom. Izrazi «spasit će» i «podići će» ne upućuju na čin koji isključivo ili nadasve smjera na tjelesno ozdravljenje, već ga na određeni način uključuju. Prvi se glagol, premda se na ostalim mjestima na kojima se pojavljuje u ovoj poslanici odnosi na duhovno spasenje (usp. 1,21; 2,14; 4,12; 5,20), u Novomu zavjetu koristi također u smislu «ozdravljenja» (usp. Mt 9,21; Mk 5,28,34; 6,56; 10,52; Lk 8,48); drugi se glagol, premda katkad ima značenje «uskrsnuti» (usp. Mt 10,8; 11,5; 14,2), koristi također da bi se opisala gesta «podizanja» osobe koja leži zbog bolesti, ozdravljajući ju na čudesan način (usp. Mt 9,5; Mk 1,31; 9,27; Dj 3,7).

4. Molitva za dobivanje ozdravljenja od Boga u predaji

Crkveni su oci smatrali uobičajenim da se vjernik moli Bogu ne samo za zdravlje duše već i tijela. Glede dobara života, zdravlja i tjelesne cjelovitosti, sv. Augustin je pisao: «Trebalo bi moliti da se sačuvaju kada ih se ima, odnosno da budu udijeljena kada ih se nema.» Isti nam je crkveni otac ostavio svjedočanstvo o ozdravljenju prijatelja zadobiveno po molitvama jednoga biskupa, svećenika i nekoliko đakona u njegovoj kući.

Isto se usmjerenje vidi u liturgijskim obredima, kako zapadnim tako i istočnim. U jednoj se popričesnoj molitvi moli «nek nam ovaj nebeski dar prožme duh i tijelo.» U svečanoj liturgiji Velikoga petka upućuje se poziv na molitvu Bogu, svemogućemu Ocu da «ukloni bolesti ... da dade ... zdravlje bolesnima.» Među najznačajnije tekstove ubraja se blagoslov bolesničkog ulja gdje se moli Bogu da izlije svoj sveti blagoslov «da svakome tko se njime pomaže bude zaštita tijela, duše i duha te odagna svaku bol, nemoć i jad.»

Ne razlikuju se ni izrazi koji se mogu pročitati u istočnim obredima bolesničkog pomazanja. Spomenimo samo najznačajnije. U bizantskom se obredu tijekom pomazanja bolesnika moli: «Sveti Oče, iscjelitelju duše i tijela, koji si poslao svoga jedinorođenoga Sina Isusa Krista da izliječi svaku bolest i da nas izbavi od smrti, i ovoga svog slugu milošću svoga Krista, ozdravi od bolesti tijela i duše koja ga muči.» U koptskom se obredu zaziva Gospodin da blagoslovi ulje, kako bi svi oni koji će njime biti pomazani mogli zadobiti zdravlje duše i tijela. Potom, tijekom pomazanja bolesnika, svećenici – spomenuvši Isusa

Krista koji je poslan na svijet «da izliječi sve bolesti i oslobodi od smrti» - mole Boga «da ozdravi bolesnika od tjelesnih bolesti i uputi ga na pravi put.»

5. "Karizma ozdravljenja" u današnjim prilikama

U povijesti Crkve nije nedostajalo svetih čudotvoraca koji su čudesno ozdravljali. Ta pojava dakle nije bila ograničena samo na apostolsko doba. Pa ipak, tzv. «karizma liječenja», o kojoj je danas potrebno dati neka doktrinarna objašnjenja, ne ulazi u red tih čudotvornih pojava. To je pitanje vezano uz posebne molitvene sastanke, organizirane da bi se zadobila čudesna ozdravljenja među prisutnim bolesnicima, odnosno uz molitve za ozdravljenje na završetku euharistijske pričesti, s istim ciljem.

Što se tiče samih ozdravljenja vezanih uz molitvena mjesta (svetišta, pored relikvija mučenika ili drugih svetaca, itd.), u povijesti Crkve i o njima postoji obilje svjedočanstava. U staro doba i u srednjem vijeku ta su ozdravljenja pridonosila širenju popularnosti hodočašća u neka svetišta, poput onoga sv. Martina iz Toursa ili katedrale sv. Jakova u Composteli, kao i u mnoga druga. Isto se događa i danas primjerice u Lourdesu, već dulje od jednog stoljeća. Ta ozdravljenja ne podrazumijevaju «karizmu liječenja», budući da nisu vezana uz neku osobu obdarenu tom karizmom, ali ih valja uzeti u obzir pri doktrinarnom vrednovanju spomenutih molitvenih sastanaka.

U odnosu na molitvena okupljanja čiji je cilj zadobivanje ozdravljenja – cilj koji, ako već nije prevladavajući, onda barem utječe na njihovo planiranje – treba razlikovati susrete koji mogu upućivati na «karizmu iscjeljivanja», bilo istinsku, bilo vjerojatnu, te susrete bez povezanosti s tim darom. Kod prvospomenutih susreta za učinkovitost molitve potreban je zahvat pojedinca ili više osoba, ili pak kvalificirane kategorije osoba, primjerice voditelja skupine, koje priređuju sastanak.

Ako ne postoji veza s «karizmom liječenja», tada su slavlja, predviđena u liturgijskim knjigama, očito dopuštena i često poželjna, kao što je primjerice misa pro infirmis. No, ako se u tim slavljinama ne poštuju liturgijske odredbe, uskraćuje im se legitimost.

U svetištima su također česta ostala slavlja koja po sebi nemaju kao osobit cilj izmoliti od Boga milosti ozdravljenja, ali u namjerama organizatora i sudionika kao važan dio svojega cilja imaju zadobivanje ozdravljenja. S tim se ciljem organiziraju različita liturgijska slavlja (poput izlaganja Presvetoga oltarskog sakramenta s blagoslovom) i neliturgijska slavlja, dakle pučke pobožnosti koje Crkva potiče, kao što je svečana molitva krunice. I ta su slavlja dopuštena, osim ako se ne iskrivljuje njihov istinski smisao.

Ne smije, primjerice, na prvome mjestu biti želja da se zadobije ozdravljenje bolesnika, a da pritom izlaganje Presvete Euharistije izgubi svoju svrhu. Euharistija zapravo «usmjerava vjernike da u njoj prepoznaju čudesnu Kristovu prisutnost i poziva ih k duhovnomu jedinstvu s njim koje svoj vrhunac ima u sakramentalnoj pričesti.»

«Karizma iscjeljivanja» ne može se pripisati nekoj posebnoj skupini vjernika. Posve je jasno da Pavao, kada u Prvoj poslanici Korinćanima govori o različitim karizmama, odnosno darovima, «dar liječenja» ne pripisuje nekoj posebnoj skupini, apostolima, prorocima, učiteljima, upraviteljima ili nekoj drugoj skupini. Štoviše, logika dijeljenja tih

darova je posve druga: «A sve to djeluje jedan te isti Duh dijeleći svakomu napose kako hoće» (I Kor 12,11).

U skladu s tim, na molitvenim sastancima, priređenima kako bi se molilo za ozdravljenje, bilo bi potpuno neutemeljeno pripisati «karizmu liječenja» nekoj kategoriji sudionika, primjerice, voditeljima skupine. Ne preostaje ništa drugo doli pouzdati se u slobodnu volju Duha Svetoga koji pojedincima daje poseban dar liječenja da bi očitovao snagu milosti Uskrsloga. S druge strane, ni najintenzivnijim se molitvama na zadobiva ozdravljenje od svih bolesti. Tako sv. Pavao mora naučiti od Gospodina «Dosta ti je moja milost jer snaga se u slabosti usavršuje» (2 Kor 12,9), a trpljenja koja treba iskusiti mogu imati smisao da «u svom tijelu dopunjam što nedostaje mukama Kristovim za Tijelo njegovo, za Crkvu» (Kol 1,24).

II. DISCIPLINSKE ODREDBE

Čl. 1 - Svakom je vjerniku dopušteno uzdizati molitve Bogu radi zadobivanja ozdravljenja. Ipak, kada se to događa u crkvi ili nekom drugom svetom mjestu, priliči da ih izvodi zaređeni službenik.

Čl. 2 - Molitve za ozdravljenje smatraju se liturgijskima ako su uvrštene u liturgijske knjige koje je odobrila mjerodavna crkvena vlast; u suprotnom su neliturgijske.

Čl. 3 - § 1. Liturgijske molitve za ozdravljanje slave se prema obredu i u ruhu kakvo propisuje Red blagoslova bolesnika Rimskoga obrednika.

§ 2. Biskupske konferencije, u skladu s onim što je utvrđeno u Općim napomenama, V., Prilagodbe koje spadaju na biskupske konferencije, istoga Rimskog obrednika, mogu uvesti prilagodbe u obred blagoslova bolesnika koje smatra pastoralno primjerenima ili možda nužnima, nakon što iste prethodno razmotri Apostolska stolica.

Čl. 4 - § 1. Dijecezanski biskup ima pravo odrediti norme za vlastitu mjesnu Crkvu o liturgijskim slavljinama za ozdravljenje prema kan. 838, §4.

§ 2. Oni kojima je povjerenost pripremanje tih liturgijskih slavlja moraju se prilikom njihova događanja pridržavati spomenutih normi.

§ 3. Dopuštenje za ta slavlja mora biti izričito, čak i kada ih priređuju ili u njima sudjeluju biskupi ili kardinali. Zbog opravdanog i prikladnog razloga, dijecezanski biskup ima pravo izreći zabranu nekom drugom biskupu.

Čl. 5 - § 1. Neliturgijske molitve za ozdravljenje, kao npr. molitveni susreti ili čitanje Božje riječi, slave se različito od liturgijskih, pri čemu je zadržan nadzor mjesnoga ordinarija u skladu s kan. 839, § 2.

§ 2. Neka se brižno izbjegava miješanje tih slobodnih neliturgijskih molitava s liturgijskim slavljinama u pravomu smislu.

§ 3. Nužno je, osim toga, da se u njihovom odvijanju ne dođe – osobito ne od strane onih koji vode te molitve – do oblika koji bi sličili hysteriji, prijetvornosti, teatralnosti ili senzacionalizmu.

Čl. 6 - Korištenje sredstava društvenog komuniciranja, osobito televizije, za vrijeme liturgijskih i neliturgijskih molitava za ozdravljenje, podvrgnuto je nadzoru dijecezanskoga biskupa u skladu s kan. 823 i odredbama Kongregacije za nauk vjere u Napatku od 30. ožujka 1992.

Čl. 7 - § 1 Držeći se izloženoga u čl. 3 i izuzimajući slavlja za bolesne predviđena u liturgijskim knjigama, u slavlje presvete euharistije, sakramenata i časoslova ne smiju se uključivati molitve za ozdravljenje, bilo one liturgijske bilo neliturgijske.

§ 2. U slavljinama o kojima govori § 1. pruža se mogućnost posebnih molitvenih nakana za ozdravljenje bolesnika u sveopću molitvu ili molitvu vjernika, kada je ona u njima predviđena.

Čl. 8 - § 1. Služba egzorcizma mora se vršiti u strogoj ovisnosti o dijecezanskomu biskupu, u skladu s kan. 1172, Pismom Kongregacije za nauk vjere od 29. rujna 1985., te Rimskim obrednikom.

§ 2. Molitve za egzorcizam što ih sadrži Rimski obrednik moraju se razlikovati od slavlja za ozdravljenje, bilo liturgijskih ili neliturgijskih.

§ 3. Najstrože je zabranjeno te molitve egzorcizma uključiti u slavlje svete mise, sakramenata ili časoslova.

Čl.9 - Neka se oni koji vode slavlja za ozdravljenja, i liturgijska i neliturgijska, potrudu na molitvenom skupu očuvati ozračje ozbiljne pobožnosti i koristiti nužnu razboritost, ako se među prisutnima dogodi ozdravljenje. Po završetku slavlja mogu istinito i točno prikupiti eventualna svjedočanstva, a sam slučaj podvrgnuti mjerodavnoj crkvenoj vlasti.

Čl.10 - Biskupu je dužnost i obveza intervenirati svojom vlašću kada se u slavljinama za ozdravljenje, bilo liturgijskim ili neliturgijskim, uoče zloporabe, u slučaju očite sablazni za zajednicu vjernika, odnosno kada dođe do ozbiljnih nepoštivanja liturgijskih i disciplinskih odredaba.

Papa Ivan Pavao II. u audijenciji pruženoj nižepotpisanom predstojniku odobrio je ovaj Naputak koji je prihvaćen na redovitomu zasjedanju ove Kongregacije, te je odredio da se ona objavi.

U Rimu, iz sjedišta Kongregacije za nauk vjere, 14. rujna 2000., na blagdan Uzvišenja svetoga križa.

Joseph kard. Ratzinger
predstojnik

Tarcisio Bertone SDB
umirovljeni nadbiskup Vercellija, tajnik

([Izvor](#))